

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 115/05-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Bárányu vo veci sťažnosti PhDr. J. Š., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. I. M., Ž., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní o výživnom vedenom pod sp. zn. 21 P 60/93 na základe návrhu z 29. decembra 2000 na neverejnom zasadnutí 24. augusta 2005 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 21 P 60/03 na základe návrhu z 29. decembra 2000 porušil základné právo J. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. J. Š. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Žilina je p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania J. Š. v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. I. M., Ž. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti J. Š. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 115/05-10 z 20. apríla 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť PhDr. J. Š., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. I. M., Ž., v ktorej namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní o výživnom na maloleté dieťa vedenom pod sp. zn. 21 P 60/93 na základe jej návrhu z 29. decembra 2000.

Uvedeným návrhom sa sťažovateľka na okresnom súde domáhala zvýšenia výživného na v tom čase maloletého syna M. Š.. Sťažovateľka navrhla, aby okresný súd rozsudkom uložil otcovi dieťať'a L. Š. (ďalej len „odporca“) povinnosť prispievať na výživu maloletého M. mesačne sumou 2 000 Sk do rúk matky. Okresný súd bol vo veci nečinný. Sťažovateľka preto podala predsedovi okresného súdu sťažnosti na priet'ahy v konaní (podaniami z 5. októbra 2001, z 26. októbra 2003 a z 26. novembra 2003). Podaním

z 2. marca 2004 sa sťažovateľka u predsedu Krajského súdu v Žiline domáhala prešetrenia spôsobu vybavenia jej poslednej sťažnosti z 26. novembra 2003 predsedom okresného súdu. Predseda okresného súdu v liste z 21. apríla 2004 a predseda Krajského súdu v Žiline v liste zo 7. mája 2004 v podstate konštatovali dôvodnosť sťažnosti. Okresný súd následne uznesením č. k. 21 P 60/93-110 z 21. októbra 2004 preniesol svoju miestnu príslušnosť vo veci na Okresný súd Bratislava V z dôvodu zmeny trvalého pobytu „maloletého“ v priebehu konania.

Sťažovateľka namieta, že o jej návrhu z 29. decembra 2000 nebolo do podania ústavnej sťažnosti (po štyroch rokoch a troch mesiacoch) rozhodnuté predovšetkým v dôsledku zbytočných prietáhov v konaní spôsobených okresným súdom.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu navrhla, aby ústavný súd v predmetnej veci nálezom rozhodol, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu v označenom konaní porušené, aby prikázal okresnému súdu v predmetnej veci konať bez zbytočných prietáhov a priznal jej primerané finančné zadost'učinenie vo výške 60 000 Sk, ako aj aby okresný súd zaviazal uhradiť trovy jej konania.

Sťažovateľka ústavnému súdu predložila taktiež fotokópie podaní z 5. októbra 2001, z 26. októbra 2003, z 26. novembra 2003 a z 2. marca 2004, ako aj fotokópie listu predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 2352/03, Spr 2396/03 z 21. apríla 2004 a listu predsedu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11023/04 zo 7. mája 2004, ktoré preukazujú využitie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle § 17 a nasl. zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov zo strany sťažovateľky (ďalej len „zákon č. 80/1992 Zb.“).

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu k predmetnej sťažnosti vyjadril listom č. Spr. 3525/05 prostredníctvom svojho predsedu. Vo svojom vyjadrení predseda okresného súdu uviedol:

„Spis bol 20. 3. 2005 odstúpený na Okresný súd Bratislava V. Preto ho už fyzicky nemôžeme poskytnúť a ani prehľad úkonov a bližšie stanovisko.

Bez ohľadu na ďalší vývoj vo veci, súhlasíme s upustením od ústneho prejednávania veci.

Pokiaľ ide o vec samotnú, nepochybujeme, že na základe spisu a štandardnej judikatúry bude možné vec posúdiť aj bez nášho bližšieho stanoviska.“

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Návrhom z 29. decembra 2000 doručeným okresnému súdu 2. januára 2001 sa sťažovateľka domáhala zvýšenia výživného voči odporcovi na ich maloleté dieťa, na sumu 2 000 Sk mesačne od 1. decembra 2000.

Dňa 24. októbra 2001 ustanovil okresný súd maloletému dieťaťu v konaní kolízneho opatrovníka. Pokynom súdnej kancelárie z toho istého dňa uložila zákonná sudkyňa doručiť rozhodnutie o ustanovení kolízneho opatrovníka, doručiť návrh odporcovi s výzvou na vyjadrenie, vyzvať sťažovateľku, aby oznámila, či sa odporca zdržiava ešte na území Slovenskej republiky (vzhlľadom na skutočnosti uvádzané v návrhu), a vyžiadať od zamestnávateľa odporcu a Daňového úradu v Ž. podklady o príjmových a zárobkových pomeroch rodičov.

Sťažovateľka reagovala na výzvu okresného súdu podaním zo 16. novembra 2001 doručeným okresnému súdu v ten istý deň, v ktorom uviedla, že nepozná miesto momentálneho pobytu odporcu. Dňa 19. novembra 2001 boli okresnému súdu doručené

žiadané podklady od Daňového úradu v Ž. a 20. novembra 2001 podklady od bývalého zamestnávateľa odporcu (z obsahu podania vyplýva, že pracovný pomer mal byť ukončený k 28. februáru 2001). Odporcovi sa zásielku súdu nepodarilo doručiť. Zásielka bola poštou vrátená okresnému súdu 6. decembra 2001 ako nevyzdvihnutá v odbernej lehote.

Na opačnej strane č. 1. 67 spisu okresného súdu je rukou dopísaný text, podľa ktorého je zákonná sudkyňa v predmetnej veci práceneschopná od novembra 2001 do 1. júla 2002, ako aj „*nápad pridelený od 15. 8. 2002*“.

Podľa úradných záznamov na č. 1. 69a a č. 1. 69b spisu okresného súdu bola vec s účinnosťou od 1. marca 2002 pridelená „*do senátu JUDr. M. B.*“ a 15. augusta 2002 opätovne pridelená „*JUDr. G. T.*“.

Pokynom súdnej kancelárii z 30. mája 2003 uložila zákonná sudkyňa opakovať pokus o doručenie návrhu odporcovi s výzvou, aby v lehote 3 dní oznámil svojich zamestnávateľov od 28. februára 2001, alebo poberanie „*dávok*“. Zákonná sudkyňa súdnej kancelárii zároveň uložila opakovať pokus o doručenie v prípade neprevzatia zásielky odporcu prostredníctvom orgánov Policajného zboru, oznámiť sťažovateľke, že „*otcovi (pozn. odporcovi) bol opätovne zasielaný návrh*“ vrátane výzvy na doplnenie údajov o jeho zamestnávateľoch, a vyzvať sťažovateľku, aby uviedla, či podávala daňové priznanie za roky 2001, 2002 a aby oznámila, ak má o takých skutočnostiach vedomosť, kde pracoval, resp. pracuje odporca od 28. februára 2001. Výzvy okresného súdu sa nepodarilo doručiť ani sťažovateľke, ani odporcovi. Zásielky boli opakovane poštou vrátené ako nevyzdvihnuté v odbernej lehote (pokiaľ ide o sťažovateľku 29. júla 2003 a 23. septembra 2003 a pokiaľ ide o odporcu maloletého dieťaťa 31. júla 2003 a 24. septembra 2003).

Podľa úradného záznamu z 9. februára 2004 na č. 1. 75 spisu okresného súdu bola v súvislosti s konaním vedeným pod sp. zn. 21 P 378/03 (neskôr pod sp. zn. 12 C 26/04) zistená nová adresa sťažovateľky (návrh v konaní sp. zn. 21 P 378/03 podala okresnému súdu 1. decembra 2003). V uvedený deň opakovane pokus o doručenie návrhu

odporcovi. Zásielka bola poštou vrátená 11. marca 2004 ako nevyzdvihnutá v odbernej lehote.

Zákonná sudkyňa nariadila 30. apríla 2004 vo veci pojednávanie na 28. jún 2004 a uložila súdnej kancelárii predvolať naň účastníkov konania a kolízneho opatrovníka a vyžiadať podklady o príjmových a zárobkových pomeroch rodičov maloletého dieťaťa. Pokyn bol realizovaný 9. júna 2004. Sťažovateľke však okresný súd predvolanie zaslal na starú (neaktuálnu) adresu v Ž. aj napriek vedomosti o novej adrese pobytu v B. (podľa úradného záznamu z 9. februára 2004 na č. 1. 75 spisu okresného súdu). Odporcovi doručoval okresný súd predvolanie prostredníctvom orgánov Policajného zboru, žiadajúc zároveň o preverenie miesta jeho pobytu.

Pojednávanie 28. júna 2004 okresný súd odročil na 15. júl 2004 z dôvodu nedostavenia sa účastníkov konania (doručenie nebolo ani u jedného z nich vykázané). Okresný súd v uvedený deň opakovane dožiadanie o zistenie pobytu odporcu, resp. doručenie zásielky (predvolania na pojednávanie odročené na 15. júl 2004).

Podľa odpovede Obvodného oddelenia Policajného zboru M. doručenej okresnému súdu 7. júla 2004 sa odporcovi nepodarilo doručiť zásielku súdu z dôvodu, že odporca sa na okresným súdom uvedenej adrese nezdržiava a miesto jeho pobytu nebolo zistené.

Podaním z 13. júla 2004 doručeným okresnému súdu faxom sa sťažovateľka ospravedlnila za neúčast' na pojednávaní nariadenom na 15. júl 2004 z dôvodu, že predvolanie jej bolo doručené až 12. júla 2004, v dôsledku čoho mala už na 15. júl 2004 naplánované pracovné povinnosti a v tak krátkej lehote nebola ani schopná zabezpečiť okresným súdom požadované potvrdenia o výške príjmu. Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že prvý pokus o doručenie predvolania sťažovateľke na pojednávanie nariadené na 15. júl 2004 bol neúspešný (zásielka bola poštou súdu vrátená 7. júla 2004), avšak okresný súd zásielku adresoval opäť na neaktuálnu adresu sťažovateľky v Ž.. Pri opakovanom pokuse o doručenie (už na aktuálnu adresu sťažovateľky) sa podarilo predvolanie sťažovateľke doručiť 12. júla 2004.

Pojednávanie 15. júla 2004 bolo okresným súdom odročené na 21. október 2004. V uvedený deň zasielal okresný súd výzvy na oznámenie adresy pobytu odporcu sťažovateľke, Registru obyvateľov Slovenskej republiky v Banskej Bystrici a J. Š., bytom v B., ďalšiemu synovi L. Š.

Dňa 20. októbra 2004 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľky, v ktorom uviedla: „Okresnému súdu v Žiline oznamujem, že od roku 2000, kedy som podala návrh na zvýšenie výživného na mal. M. Š., tento dovŕšil už plnoletosť a zároveň došlo aj k zmene trvalého bydliska všetkých účastníkov konania a tým aj k zmene príslušnosti súdu.

Z tohto dôvodu žiadam o ospravedlnenie mojej neúčasti na pojednávaní dňa 21. októbra 2004 a tým, že došlo k zmene príslušnosti súdu žiadam o odstúpenie môjho návrhu príslušnému súdu v Bratislave.

Oznamujem adresy účastníkov konania:

M. Š., B.

L. Š., CANADA“.

Okresný súd pojednával vo veci 21. októbra 2004. Na pojednávaní uznesením č. k. 21 P 60/93-110 rozhodol o prenesení svojej príslušnosti na Okresný súd Bratislava V. Dňa 25. novembra 2004 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľky, ktoré smerovalo iba proti dôvodom uznesenia okresného súdu z 21. októbra 2004. Uznesením č. k. 21 P 60/93-117 z 9. decembra 2004 vyzval okresný súd sťažovateľku na doplnenie náležitostí jej odvolania. Sťažovateľka reagovala podaním z 23. decembra 2004 doručeným okresnému súdu 28. decembra 2004. Okresný súd opravným uznesením č. k. 21 P 60/93-121 z 28. decembra 2004 rozhodol podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku o oprave odôvodnenia uznesenia okresného súdu č. k. 21 P 60/93-110 z 21. októbra 2004.

Listom zo 17. marca 2005 zaslal okresný súd spis v uvedenej veci v zmysle uznesenia č. k. 21 P 60/93-110 z 21. októbra 2004 Okresnému súdu Bratislava V.

Okresnému súdu Bratislava V bol spis doručený 23. marca 2005. Na základe pokynu zákonného sudcu z 10. mája 2005 boli realizované úkony smerujúce k príprave pojednávania, ktoré sa uskutočnilo 20. júna 2005.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Pokiaľ ide o prvé kritérium „zložitost' veci“, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu (charakter) veci. Predmetom posudzovaného konania je návrh na zvýšenie výživného pre maloleté dieťa. Z hľadiska povahy veci ide o konanie, ktoré má súvis s existenčnou otázkou sťažovateľky, ako aj jej maloletého dieťaťa, resp. s ich sociálnym postavením, a preto by v ňom mal okresný súd postupovať čo najrýchlejšie

a najefektívnejšie. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľky a okresného súdu, ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín však ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej alebo skutkovej zložitosti veci, ktorá by mohla byť príčinou predĺženia konania v predmetnej veci.

B) Pri hodnotení kritéria „správanie účastníkov“ ústavný súd zistil, že sťažovateľka v predmetnom konaní reagovala na výzvy okresného súdu a za účelom ochrany svojich práv využila aj účinný prostriedok nápravy, ktorý jej zákon na ochranu práv poskytuje. Na ťarchu sťažovateľky možno pričítať, že v priebehu konania okresnému súdu neoznámila zmenu svojho trvalého pobytu, v dôsledku čoho boli následne výzvy okresného súdu zasielané na nesprávnu adresu. Sťažovateľka sa v rámci preskúmaného konania nezúčastnila na pojednávaniach nariadených okresným súdom, táto neúčast však bola podľa zistenia ústavného súdu zapríčinená predovšetkým nesústreďenou činnosťou okresného súdu, ako je uvedené nižšie.

Na základe už uvedených skutočností možno teda konštatovať, že ústavný súd v správaní sťažovateľky nezistil také významné skutočnosti, ktorými by podstatne, resp. závažnou mierou prispela k spomaleniu postupu súdu v predmetnom konaní.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd v preskúmanom konaní zistil dlhé obdobia nečinnosti v postupe okresného súdu, ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Prvé viac ako deväť mesačné obdobie nečinnosti okresného súdu začalo ihneď po doručení návrhu na začatie konania v predmetnej veci okresnému súdu, t. j. 2. januára 2001, a trvalo do 24. októbra 2001, keď okresný súd vykonal viacero prvotných jednoduchých procesných úkonov v predmetnej veci (ustanovil kolízneho opatrovníka, nechal zaslať návrh odporcovi a vyžiadať si od účastníkov konania potvrdenia o ich zárobkových pomeroch). Okresný súd bol nečinný aj v ďalšom sedemnášťmesačnom období od 6. decembra 2001, keď mu bola vrátená nedoručená zásielka odporcu, a trvalo až do 30. mája 2003, keď zákonný sudca

nechal pokynom súdnej kancelárii opakovať doručenie zásielok účastníkom konania. Od 24. septembra 2003, keď sa okresnému súdu vrátili nedoručené zásielky od účastníkov konania, až do 9. februára 2004, keď bola zo strany okresného súdu zisťovaná nová adresa sťažovateľky, bol okresný súd opätovne počas doby takmer piatich mesiacov nečinný. Nečinnosť okresného súdu v označených obdobiach bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočné prietahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd prihliadol taktiež na skutočnosť, že okrem uvedených období nečinnosti bolo predmetné konanie poznačené aj nesústređeným postupom okresného súdu, v dôsledku ktorého napriek tomu, že okresný súd už od 9. februára 2004 poznal aktuálnu adresu sťažovateľky, pri vykonávaní ďalších procesných úkonov v predmetnej veci opätovne zásielky pre ňu doručoval na jej starú neaktuálnu adresu (zasielanie predvolaní na pojednávania 28. júna 2004 a 15. júla 2004). V dôsledku tohto postupu uvedené procesné úkony následne nemohli byť súdom realizované, čo taktiež prispelo k predĺženiu konania v predmetnej veci.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvá už viac ako päť rokov a šesť mesiacov. Z uvedenej doby podstatnú časť (tridsaťjeden mesiacov, teda dva roky a sedem mesiacov) tvoria obdobia, v ktorých dochádzalo k zbytočným prietahom v konaní v dôsledku nečinnosti okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu, ako aj jeho nie náležité sústređený postup v predmetnom konaní nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako ani za primeranú vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľky boli porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd zistil, že v súlade s uznesením okresného súdu č. k. 21 P 60/93-110 z 21. októbra 2004 bol spisový materiál v predmetnej veci postúpený z dôvodu miestnej príslušnosti Okresnému súdu Bratislava V, ktorému bol doručený 23. marca 2005.

Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd žiadosti sťažovateľky v časti, v ktorej žiadala, aby okresnému súdu prikázal konať vo veci vedenej pod sp. zn. 21 P 60/93 bez prietáhov, nevyhovel.

3. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 60 000 Sk, ktorú odôvodnila pretrvávajúcou právnou neistotou v označenom konaní „*ohľadom možnosti vysporiadať svoje vzťahy s odporcom – otcom prostredníctvom všeobecného súdu*“, čo má pre sťažovateľku „*v konečnom dôsledku vplyv na výživu a výchovu jej dieťaťa. V podstate takouto nečinnosťou súdu bolo uvedené vysporiadanie úplne zmarené a teda výkon takéhoto práva znemožnené – odoprené*“.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke sumu 40 000 Sk. Táto suma zohľadňuje dĺžku zbytočných prietáhov v uvedenom konaní (trvajúcu dva roky a sedem mesiacov), ako aj predmet konania okresného súdu, ktorým je citlivá

otázka majúca vplyv na kvalitu života nielen sťažovateľky, ale aj jej maloletého dieťaťa, a preto v uvedenom prípade možno hovoriť o zvýšenej intenzite nemajetkovej ujmy, ktorú v dôsledku nekonania okresného súdu sťažovateľka pocítovala.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľky nevyhovel.

4. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 5 302 Sk za dva úkony právnej pomoci (2 x 2 501 Sk = 5 002 Sk) vrátane režijného paušálu (2 x 150 Sk = 300 Sk).

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 14 ods. 1 písm. c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody porušené ktorých sťažovateľka namieta, v zásade nie je ocniteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2005 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 501 Sk a hodnota režijného paušálu 150 Sk.

Ústavný súd právnomu zástupcovi sťažovateľky za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2005 (príprava a prevzatie veci, písomné podanie na súd) priznal odmenu vo výške 5 002 Sk (2 x 2 501 Sk), ako aj náhradu režijného paušálu vo výške 300 Sk (2 x 150 Sk), spolu teda vo výške 5 302 Sk, t. j. ústavný súd teda v celom rozsahu vyhovel právnym zástupcom sťažovateľky uplatnenému nároku na priznanie náhrady trov konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2005